

Aşkın Gözü Körmüş Meğer

— ahmetdogan · 28 Haziran 2009

Dışarıda lapa lapa kar
Bendeyse efkâr vardı
Beyaza bürünmüştü Konya
Normaldi ama
Mevsim kıştı
Buluşmuştu akreple yelkovan
Bize nispet edercesine
En tepede,
Akmaya başladığında
Bu hazin mısralar kâğıda

Olmaz sanıyordum ama
Yine düştün benliğime
Bana hatıra bıraktığın
Hüzünlerle birlikte
Ama nedense...
Nedense insan hep
Yaşanan güzel şeyleri anımsıyor
Biten bir sevdanın ardından
Bu da çok acıtıyor yüreğimi
Tırmalıyor içimi...

Ama dedim ya, işte
Güzel şeyler geliyor aklıma
Hatırlamak istemesem bile
Tanıştığımız ilk gün geliyor
O en mutlu günümüz
Düşüyor aklıma
Mesela...
Gülümseyişin geliyor ya da
Rüzgârda uçuşan
Saçlarının arasından

Oysa...
Oysa neler çektirmiştin bana

Kapatmıştım kalbimi
Yeni bir sevdaya
Bana yaşattığın
O hüsrandan sonra...

Ne kadar da masumdun
Ya da öyle gösterdin
Kendini bana
Sahteymiş meğer
Tüm o tavırların
Bu zaten benim
Tek pişmanlığım
Sana nasıl da kandım?
Nasıl aldandım?
Aşkın gözü körmüş meğer
Bunu iyice anladım...